

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3281/2024
06.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., против туженог ГП „7. јули“ АД из Београда, чији је пуномоћник Ненад Манић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4230/21 од 21.01.2022. године, исправљене решењем Гж1 4230/21 од 15.03.2022. године у седници одржаној 06.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4230/21 од 21.01.2022. године исправљене решењем Гж1 4230/21 од 15.03.2022. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 27615/16 од 28.11.2019. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати неисплаћени део отпремнине у износу од 100.694,85 динара са законском затезном каматом од 28.10.2009. године до исплате (став први изреке). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4230/21 од 21.01.2022. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 27615/16 од 28.11.2019. године у ставу првом изреке тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати неисплаћени део отпремнине у износу од 100.694,25 динара са законском затезном каматом од 28.10.2019. године до исплате (став први изреке). Потврђено је решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде у делу који се односи на тужиоца и, у том делу, жалба тужиоца је одбијена као неоснована (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 10/23 – други закон) Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је на основу решења туженог о отказу уговора о раду од 27.10.2009. године престао радни однос, јер је због економских и организационих промена престао потреба за његовим радом и одређено да ће му бити исплаћена отпремнина у износу од 238.279,68 динара. Тужиоцу је на име отпремнине исплаћен износ од 137.584,83 динара, а преостали износ од 100.694,85 динара одбијен је од отпремнине на име његовог дуга према туженом за коришћење привременог породичног смештаја у ... улици коју је тужилац, по одлуци Управног одбора туженог, користио од 2000. године, плаћајући рачуне за воду, енергију и смеће. У време када му је исплаћена отпремнина постојао је дуг тужиоца за трошкове смештаја у ... улици, на основу споразума од 06.12.2005. године којим је регулисан начин плаћања доспелих, а ненаплаћених дуговања на основу коришћења електричне енергије, воде и комуналних услуга закључно са 30.09.2005. године. У изјави о компензацији од 02.11.2019. године у којој не постоји потпис тужиоца, означено је да тужилац на дан 30.10.2009. године дугује туженом по рачунима износ од 100.694,85 динара, да повериочеве обавезе према дужнику на дан 27.10.2009. године износе 100.694,85 динара по основу исплате отпремнине по решењу о отказу уговора о раду.

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредби члана 158. Закона о раду и чланова 336. и 337. Закона о облигационим односима оценио да је основан истакнути компензациони приговор туженог за исплатом отпремнине тужиоцу у мањем износу којим би се намирило потраживање туженог од тужиоца по споразуму из 2005. године. Сматра да је тужени то могао да учини јер не постоји обавезна писана форма за изјаву о пребијању, те да су без утицаја наводи тужиоца да такву изјаву није потписао.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужиоца закључио да тужиоцу није исплаћена отпремнина утврђена решењем о отказу уговора о раду од 27.10.2009. године у утврђеном износу, па по налажењу суда постоји обавеза туженог да му исплати преостали део отпремнине у складу са чланом 158. Закона о раду и чланом 295. Закона о облигационим односима. Другостепени суд није прихватио закључак првостепеног суда да је основан компензациони приговор туженог и да је исплатом отпремнине у мањем износу намирио дуг тужиоца по споразуму од 06.12.2005. године, с обзиром на то да на изјави о компензацији од 02.11.2009. године не стоји потпис тужиоца, а да тужени у току поступка није доставио доказе на околност да је у складу са одредбом члана 337. став 1. Закона о облигационим односима дао изјаву тужиоца да врши пребијање потраживања која има према њему. Имајући у виду одредбе члана 336. и 337. Закона о облигационим односима, по становишту другостепеног суда, потраживање тужиоца на име неисплаћене отпремнине није престало компензацијом како погрешно сматра првостепени суд.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је усвојио тужбени захтев.

Одредбом члана 123. став 1. Закона о раду послодавац може новчано потраживање према запосленом наплатити обустављањем од његове зараде само на основу правноснажне одлуке суда, у случајевима утврђеним законом или уз престанак запосленог. Сагласно члану 105. став 3. наведеног Закона отпремнина исплаћена у складу са члном 158. тог Закона не сматра се зарадом.

С обзиром на изложено, тужени је износ дуга уз престанак тужиоца могао одбити само од његове зараде, али не и од отпремнине. Отпремнина по својој природи представља једно од законом утврђених мера правне заштите запослених у случају престанка радног односа због увођења технолошких, економских и организационих промена, при чему је право на отпремнину Уставом Републике Србије чланом 60. став 4. дефинисано као неotuђиво право, којег се нико не може одрећи. Потраживање тужиоца на име отпремнине и потраживање туженог према тужиоцу нису подобни за пребијање, па се ревизијом туженог неосновано указује на погрешну примену материјалног права. У конкретном случају спорно је и да ли је тужилац дао изјаву којом се обавезао да ће неуплаћени износ вратити приликом престанка радног односа. Међутим, тужилац се није могао ни одрећи отпремнине, па зато и евентуална изјава о компензацији чијим потписивањем би се тужилац сагласио не може производити правно дејство у том делу. То значи да тужени тек након исплате отпремнине има могућност да тужбом или на други начин од тужиоца потражује исплату дуга.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа-судија,
Мирјана Андријашевић с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић